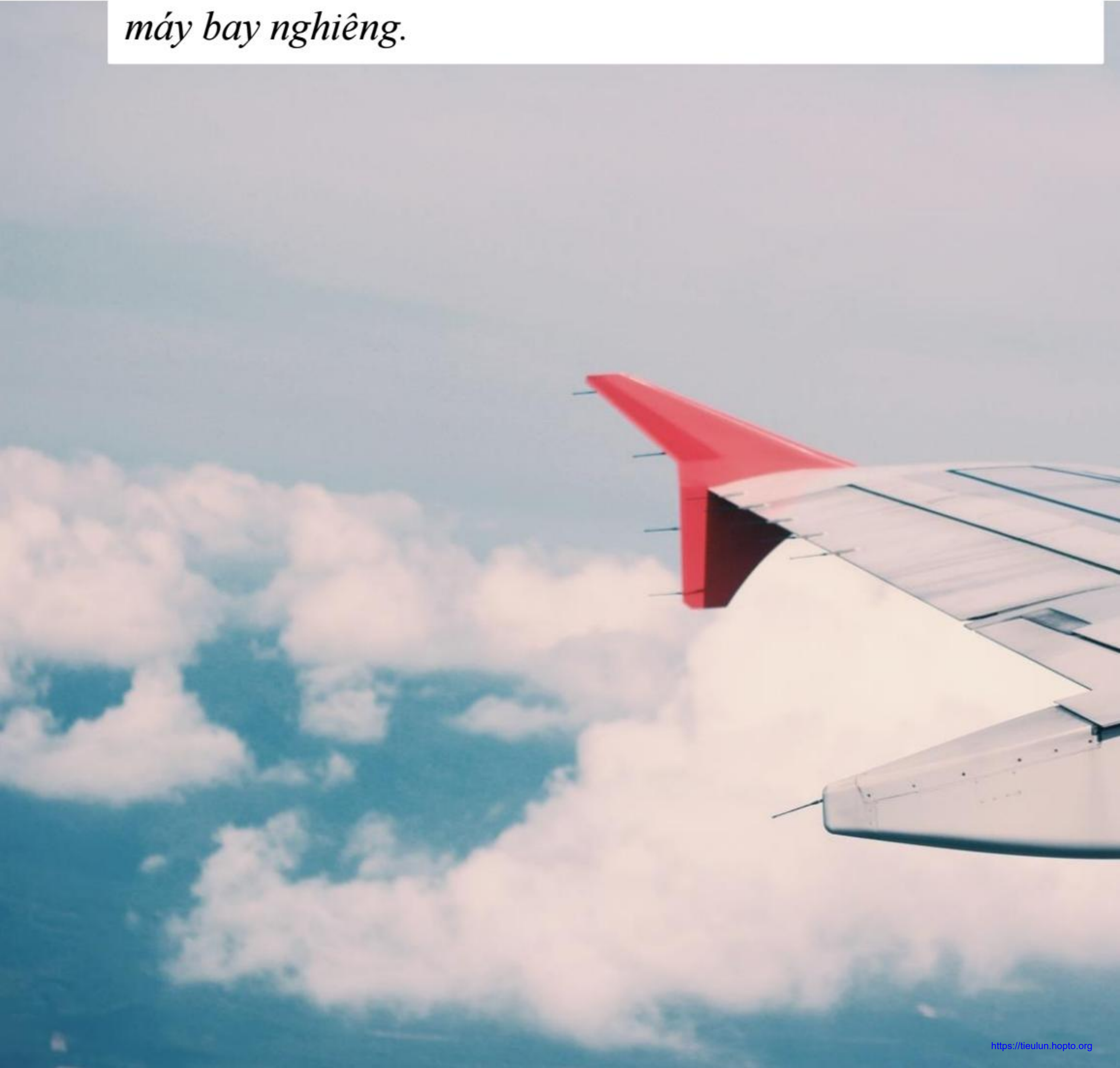

ĐỂ NHỮNG ƯỚC MƠ

bay

Nhìn ra ngoài cửa sổ, bên dưới là những ngôi nhà dân nhỏ xíu, là một màu xanh của đồng ruộng xen lẫn đất đai... Cao hơn nữa, thỉnh thoảng lấp ló những đám mây ngang qua cửa sổ. Tôi đang bay tới ước mơ của mình, để lại vùng đất tôi sinh ra và đã từng đặt chân đến, để lại gia đình, bạn bè, người con gái tôi yêu và một phần Hà Nội dưới cánh máy bay nghiêng.

Tôi đã từng nghe nói về bước ngoặt cuộc đời của khá nhiều người, khi họ trên 20 tuổi, trên 30 tuổi, hay trên 50 tuổi, ở cả những người nổi tiếng và không nổi tiếng . Tôi nghĩ mỗi người ai cũng có một định nghĩa riêng về bước ngoặt thay đổi cuộc đời họ. Tôi cũng có một định nghĩa riêng về nó. Khi tôi 19 tuổi.

Tôi và Nam học chung bốn năm cấp hai, lên cấp 3 chúng tôi lại học chung lớp chuyên Anh nữa là 7 năm. Tôi và nó quá thân nhau để hiểu nhau, chúng kiến từng sự thay đổi của nhau. Hai thằng từng đo lông nách xem ai dài hơn, từng rủ nhau để râu trông cho nam tính, cũng từng cùng thích một cô gái,

để rồi ngây ngô nói với nhau: **“*Tại mày thích nên tao cũng thích cùng cho vui, haha*”**. Tôi và nó cũng cao ngang ngang nhau thôi, tôi đẹp trai hơn nó, vui tính hơn nó. Đúng là không có tiêu chuẩn nào được đặt ra ở đây cả nhưng mọi người đều nói thế và tôi nghĩ họ đúng. Nam có nhiều sở thích và vài ước mơ. Nó nghiện cà phê và trà chanh. Sau này, nó vừa muốn là một doanh nhân thành đạt, vừa muốn trở thành một thợ làm bánh loại hảo hạng nhất thế giới. Nó, thỉnh thoảng, cũng thích đi đâu đó để chụp ảnh.

- Sao sở thích và ước mơ của mày liên quan đến nhau vậy? Mà hình như doanh nhân và thợ làm bánh cũng liên quan quá?- Tôi cười hi hi vào mặt nó.

- Thế nhất thiết là phải liên quan à?

- À, tao thấy thường thì nó liên quan. Nhưng mà nếu vậy tao đang nghĩ là mày nên làm một thợ chụp ảnh cho các tạp chí, chuyên chụp các doanh nhân thành đạt trong bộ dạng uống cà phê hoặc trà chanh và vừa ăn bánh. Nó phì cười, chửi thề tôi một câu rồi huých cùi chỏ vào sườn của tôi một cái thật đau. Còn tôi, tôi không nghĩ nhiều về tương lai của mình.

Khi chúng tôi đang nghỉ hè cuối năm lớp 11, Thùy Dương – em họ Nam chuyển tới học cùng trường với chúng tôi trong năm học tới. Vậy là những lần sau tụ tập ăn uống ở đâu đó, ba người chúng tôi đi chung. Sau những lần đi chung, tôi và Dương đi riêng khá nhiều lần. Tôi nghĩ tôi khá thích cậu ấy. Một lần nọ, trong quá cà phê nào đó.

- Hôm nay trời nóng quá nhỉ?- sau khi gọi hai cốc coca mát lạnh, tôi mở lời trước, không mấy tự nhiên vì tôi đang chuẩn bị làm một việc quan trọng. Tôi chưa từng làm.
- Ủ, nóng hơn hôm qua. Đi một đoạn mà người tớ đầy mồ hôi, dù cậu mới là người đèo tớ. Haha!
- Ồ! Nóng! Nóng ghê! Mà trời nóng thế này gọi tớ ra làm gì?
- À... thì là... có một số chuyện. Tại hôm trước có một thằng nó thích cậu và nhờ tớ hỏi một số chuyện.
- Hả? Thật á? Ai thế?
- Chưa nói được. Thế tớ hỏi nhé, cậu thích những người như thế nào?
- Đẹp trai.

- What? Đẹp trai đặt lên đầu à? Chuẩn đấy! Vậy ngoài đẹp trai ra?

- Biết chơi thể thao.

- Uhm. Ngoài biết chơi thể thao ra?

- Tốt tính. - Ô! 1 Vậy, ngoài...

- Đó là biết mọi chỗ ăn vặt trong thành phố và không cầu nhau khi tớ đi xa bất kì đâu, vào bất cứ lúc nào.

- Ủ. Nhưng ý tớ là ngoài khá đẹp trai, biết chơi thể thao, tốt tính ra thì... tớ biết khá nhiều nơi để ăn vặt và sẽ cố gắng không cầu nhau khi cậu đi xa bất kì đâu, bất kì lúc nào.

Dương bật cười. Tôi cũng cười theo.

- Cậu đang tỏ tình với tớ đấy à? Tớ tưởng có ai đó nhờ cậu?

- Ờ, thì... tại tớ thấy mình giống với người cậu thích hơn là thằng kia, nên là...

Sau đó, tôi cười. Có lẽ đó là nụ cười ngốc nghếch nhất của tôi trong suốt 17 năm qua, tôi nói Dương có thể trả lời tôi vào tuần sau.

Sau đó nữa, chúng tôi bắt đầu một câu chuyện khác, theo một cách khác, có lẽ là cảm giác gần gũi hơn chẳng. Lần này, cậu ấy là người bắt đầu trước:

- Tuần sau tớ sẽ theo bố vào thành phố Hồ Chí Minh. Bố tớ đi công tác, còn tớ sẽ đi phượt Sài Gòn.

***Đến bây giờ thì tôi mới biết là mình
đã thích phải một cô nàng ham đi.***

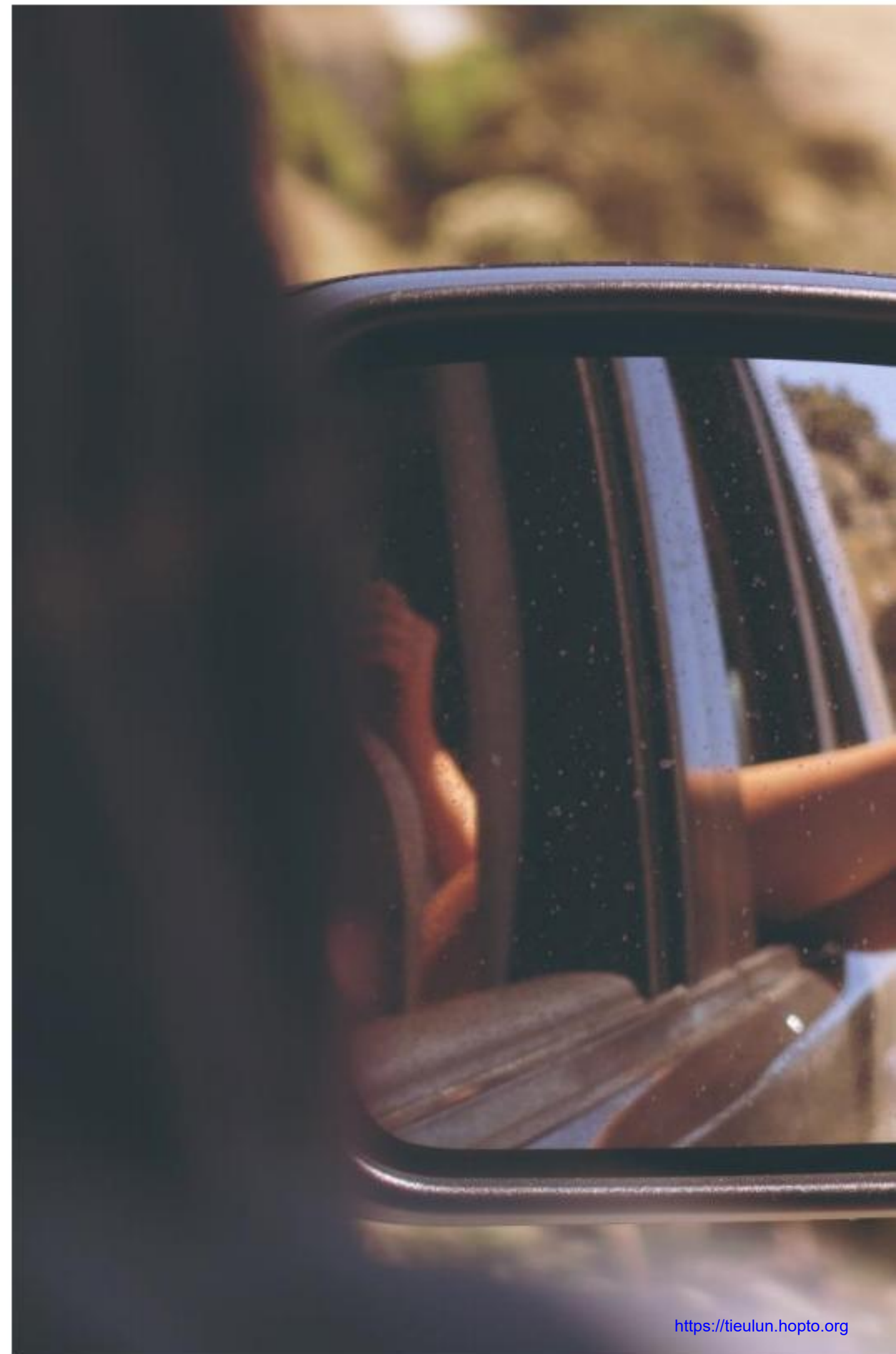
Tôi hiểu quá ít về cậu ấy, mà không hiểu sao tôi lại thích Dương nhanh như thế. Có lẽ cứ thích là thích thôi, chẳng ai có thể điều khiển được cảm xúc của mình. Hôm nay, khi tôi hiểu thêm về Dương, tôi thấy ngưỡng mộ cậu ấy hơn là sự “thích” kia. Trước mắt tôi cô gái nhỏ bé ấy đã đi hơn nửa Việt Nam, 18 tuổi- cậu ấy đã trải nghiệm bao điều về đất nước.

Bố, mẹ cậu ấy đều trong một công ty du lịch, từ nhỏ Dương đã theo họ đi công tác, du lịch ở nhiều nơi. Cậu ấy kể cho tôi nghe về những chuyến đi, những con người cậu gặp gỡ, những điều thú vị cậu ấy trải qua. Tất cả những vùng đất Dương đi qua tôi gần như đều không biết đó là nơi nào, ở đâu. Tôi chỉ kịp thốt lên” Việt Nam đẹp quá” – ít nhất là qua những hình ảnh và lời kể lồi cuồn của cậu ấy.

Càng nói chuyện với cậu ấy, tôi càng thấy rõ ràng mình
Càng nói chuyện với cậu ấy, tôi càng thấy rõ ràng mình
đang yêu phải một cô nàng rất rất ham đi: “ Tớ đã đi rất
nhiều nơi từ ngày bé cùng bố mẹ, lúc ấy hầu như chỉ đến
được những địa điểm khá tiêu biểu, chẳng thấy được gì
nhiều. Sau này, tớ sẽ tự bắt đầu lại chuyến hành trình ngày
bé để cảm nhận lại tất cả một lần nữa.” Sau buổi nói
chuyện hôm đó, tôi nghĩ nhiều hơn về Dương, về những
câu chuyện của cậu ấy. Những bước chân theo dọc dài đất
nước khiến tôi sục sôi.

Năm học mới bắt đầu, sau
câu nói “ Tớ đồng ý”, tôi và
Dương chính thức là một
đôi. Chưa kịp tận hưởng
chút cảm giác có người yêu
thì chúng tôi đã ngập đầu
trong bài vở, riêng Nam là
ngoại lệ, nó còn đi làm ở
cửa hàng bánh ngọt xen vào
những buổi chiều không đi
học thêm.

Năm nay thi Đại học, mẹ tôi còn nghỉ hẳn việc ở cửa hàng để tập trung cho tôi. Mẹ sắp xếp hẳn cho tôi một lịch học dày đặc như miếng pho mát chỉ có hai lỗ trống: một để tôi học, một để tôi chơi thể thao còn lại là học, học, học... Hôm trước mẹ cũng dành nguyên một buổi tối để nói chuyện với tôi về chọn trường Đại Học: Ngoại Thương hoặc Học viện An Ninh nhân dân. Dựa theo mối quan hệ của bố thì tôi chọn trường nào cũng thể thôi. Nhưng có lẽ tôi phải quyết định sớm để không phải cày thêm môn hóa nữa! Đầu tháng 3 kì thi học sinh giỏi đến gần.

Mẹ lại làm tôi ngạt thở hơn bằng việc thuê gia sư kèm riêng tôi môn tiếng anh, dẫn cho tôi 4 buổi học thêm toán, lý, thay vào đó là học anh tất cả các ngày. Rồi mỗi bữa cơm trưa và tối mẹ nấu cho tôi những món thật đáng ghét mà mẹ bảo là sẽ tốt cho tư duy của tôi. Ở trên lớp, chúng tôi phải vượt qua một bài kiểm tra nhỏ để chọn ra 5 người đi thi. Tôi lọt top 5.

Mỗi lúc ngọt thờ quá tôi lại ra quán bánh ngọt chỗ Nam làm rồi hẹn Dương ra đó. Tôi kể hết. Kể hết mọi thứ làm tôi phát điên. Nam nhìn tôi ngán ngẩm. Nó cũng học cùng lớp tôi, nhưng nó không tham gia thi, đơn giản là vì nó không thích, nó thích tạo hình những chiếc bánh hơn. Nam cũng không thi Đại học mà nó sẽ theo học một lớp đào tạo làm bánh chuyên nghiệp, chuyện học tập với Nam không giống với hầu hết chúng tôi. Trong bộ phim “ Cô gái chúng ta cùng theo đuổi năm ấy” tôi nhớ Thẩm Giai Nghi từng nói rằng: “ Trong cuộc đời đôi khi chúng ta phải làm những việc vô nghĩa”. Đúng. Tất cả chúng ta, Nam cũng thế, nhưng những chuyện Nam làm ít hơn chúng tôi, vì nó dám từ bỏ, còn tôi thì không. Bố mẹ Nam cũng không phản đối với quyết định của nó. Tôi khẽ thờ dài thầm trách mẹ mình. Dương lặng ngời nhìn tôi từ nãy, chỉ hứa sẽ đưa tôi đi đâu đó khi tôi thi xong.

Lần tới trở lại quán bánh là khi bài thi học sinh giỏi kết thúc. Tôi rủ nó đi uống bia để... quên đi kết quả thi thảm hại. Tôi tránh ánh mắt thất vọng của mẹ, của cô, tránh ánh mắt khinh rẻ từ bạn bè và tránh cả ánh mắt của Dương. Tôi chỉ dám đối mặt với Nam. Hôm ấy nó xin nghỉ ca chiều để đi cùng tôi, hai hăng uống say mèm mới về. Đáng ra tôi lại bị mẹ mắng thật thảm hại nhưng thấy tôi trong tình cảnh thế, mẹ chỉ lẳng lặng chăm sóc tôi, không la mắng, không gì cả.

Chiều thứ 7 tuần đây, Dương chủ động tìm tôi và như lời hứa, cậu ấy đưa tôi lên Thái Nguyên một chuyến. Chúng tôi ăn và ngủ nhờ nhà người quen của Dương trên này. Sáng sớm Dương dẫn tôi đi bộ 1 đoạn khá dài. Ngược mắt lên cả đồi chè xanh bạt ngàn phủ trước mắt. Chợt Dương nắm chặt lấy bàn tay tôi, cả hai chạy thẳng một mạch lên đỉnh đồi. Từng hàng chè thẳng tắp chạy tít mù xa. Những chiếc lá còn đọng sương khẽ rung rinh trong gió. Hôm nay nắng nhẹ. Tôi và Dương nằm xuống bãi đất giữa đỉnh đồi chân tay để thoải mái hết cỡ, đắm mình trong không gian thiên nhiên tuyệt đối. Từ từ lắng lại, hình như chưa bao giờ tôi có cảm giác như lúc này. Thật lạ lắm.

Tôi quay sang Dương, cậu ấy nhắm mắt nằm bình yên như một chú mèo nằm sưởi nắng giữa thảo nguyên vậy. Chợt tôi mỉm cười và thật nhanh thớm vào má cậu ấy. Dù không trực tiếp nhìn nhưng tôi cũng biết Dương đang nhìn mình, khẽ mỉm cười, rồi quay đi. Cả hai chúng tôi đều ngược mặt lên nhìn ngắm bầu trời. Cô gái nằm bên cạnh tôi, khiến tôi yêu thương, khiến tôi ngưỡng mộ, khiến tôi trân trọng cậu ấy. Tôi nghĩ mình cần cảm ơn Dương. Tình yêu của chúng tôi không nhiều kỉ niệm, không có những lần cãi vã nhưng có giận hờn, và đôi khi đơn giản chỉ là cảm giác muốn ở cạnh nhau. Điều đó êm đềm như những gợn mây trắng trên bầu trời cao vợi vậy.

Một lúc sau, một người con trai khuôn mặt khá chín chắn tiến về phía chúng tôi- anh Dũng, anh họ Dương. Dương bảo hai anh em tôi nói chuyện với nhau còn cậu ấy đi hái lá chè cùng mọi người. Mãi sau này tôi mới biết cuộc gặp này do Dương cố ý sắp xếp, thảo nào mà anh Dũng nói chuyện khá cởi mở và chân thành với tôi về những năm tháng đã qua của anh ấy.

Anh Dũng bảo muốn quay lại tuổi trẻ như chúng tôi bây giờ, anh ấy đã lãng phí 6 năm cuộc đời hối tiếc mà không bao giờ lấy lại được: 4 năm Đại Học và 2 năm cố gắng tìm một công việc trên thành phố:

- Anh học kinh tế rồi về đây trồng chè. Lúc đầu anh cho rằng Đại Học là tất cả những gì anh khao khát rồi hóa ra chỉ là những viễn tưởng do anh tự vẽ ra, đậu Đại Học cho bằng bạn bằng bè. Em còn trẻ, xác định rõ xem mình muốn gì rồi hãy tự tin theo đuổi. Sống là chính mình thì mới đáng sống chứ. Sống không đúng với nghề mình yêu thích thì cũng tội mình mà cũng tội nghề lắm chứ.

Chiều hôm đó chúng tôi bắt xe trở về thành phố. Tôi cứ suy nghĩ mãi về những điều anh Dũng nói: “ Tuổi trẻ cho em sức khỏe, thời gian, thật không công bằng nếu như em không biết mình muốn gì để theo đuổi. Có nhiều người nói với anh rằng họ không có ước mơ, nhưng anh nghĩ rằng chỉ là họ chưa thực sự nghĩ nghiêm túc về nó. Sâu thẳm trong tâm hồn ai cũng có điều gì đó để khát khao, đặc biệt là người trẻ. Còn việc có thực hiện được hay không đôi khi là do hoàn cảnh, đôi khi là do họ không đủ bản lĩnh.” Trước đây tôi đã từng cười ha ha vào mặt thằng Nam vì những ước mơ khó có thể cùng thực hiện được của nó. Nhưng có lẽ cả thế giới sẽ cười vào mặt một thằng như tôi vì chẳng biết mình thực sự muốn gì, lúc nào cũng đi theo con đường đã sắp đặt sẵn. Ước mơ của tôi là gì? Khao khát của tôi là gì? Tôi phải đi tìm nó.

Về đến nhà, tôi chạy thật gấp vào phòng chứa đồ cũ, lục tung vài thứ. Cuối cùng thì tôi cũng đã thấy, dưới lớp bụi mỏng một chiếc hộp sắt đựng nhiều đồng tiền xu leng keng xuất xứ từ nước ngoài- bộ sưu tập của tôi từ những ngày còn bé. Ngay bên cạnh đó là cuốn sổ dán chi chít những hình ảnh về kiến trúc nhà, bảo tàng...

ở khắp các nước châu Âu mà tôi cắt từ bất kì cuốn tạp chí nào. Khao khát ẩn sâu trong tâm hồn bấy giờ tôi đã thấy. Tôi thấy ước mơ của mình rồi. Một cảm xúc xúc động khó tả. Đusng là tôi chưa bao giờ hết đam mê với những công trình kiến trúc vĩ đại ở châu Âu, về tất cả những gì thuộc về mảnh đất này. Anh Dũng nói đúng, ước mơ của tôi chỉ là tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ nghiêm túc về nó, khiến nó bị lãng quên.

*Từ lúc nào hình ảnh cung điện
Buckingham đang nhòa dần đi
trong mắt tôi.*

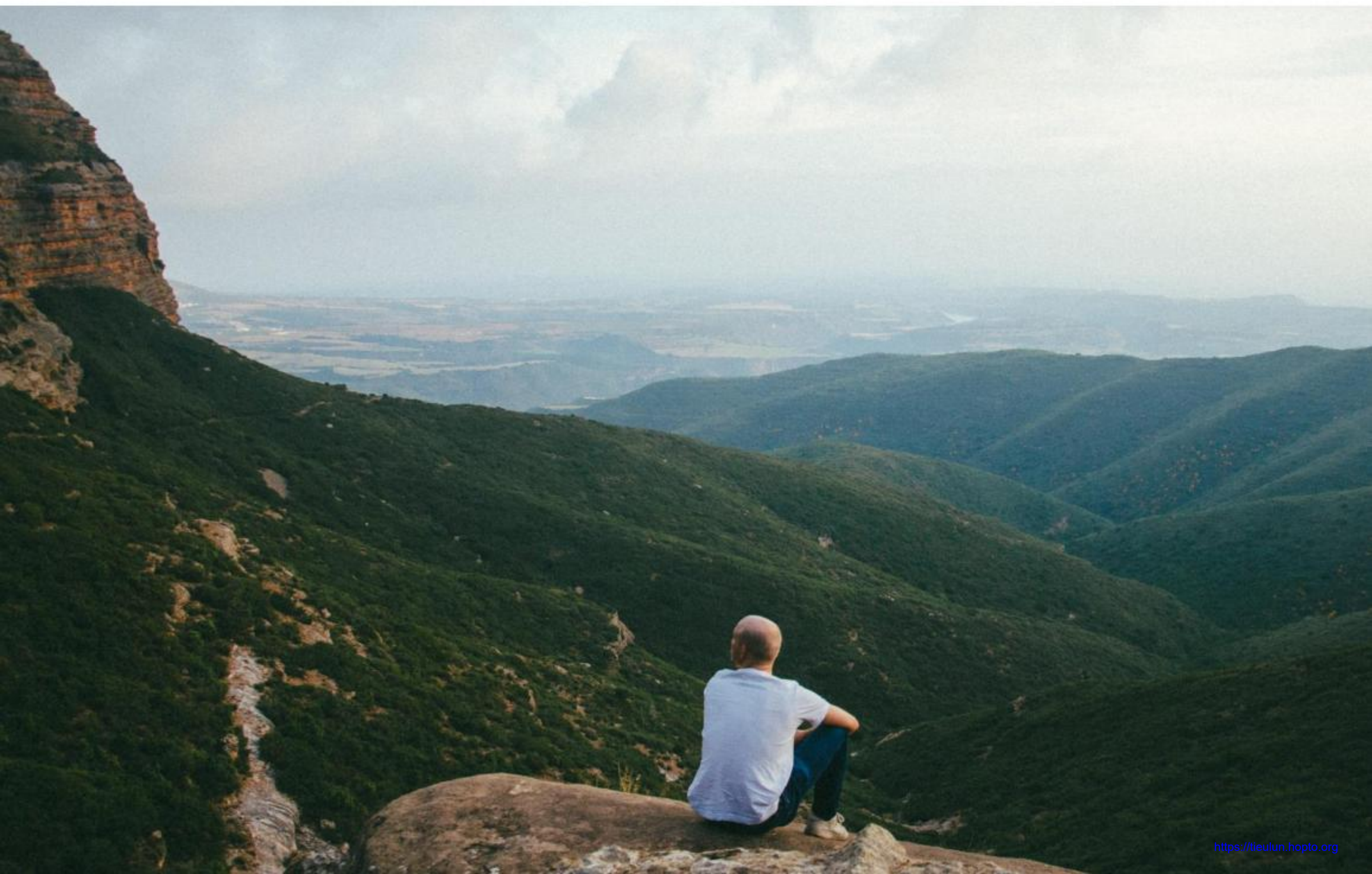

Sớm bình minh giữa một ngày cuối tháng 6, vừa hoàn thành xong bài thi tốt nghiệp kết thúc đời học sinh, tôi đang ngồi trên đỉnh một ngọn núi rất cao miền Tây Bắc, tận hưởng không khí trong lành, nghĩ về hành trình tiếp theo trong một năm gap year đầy những trải nghiệm sắp tới. bây giờ ở thành phố, bạn bè tôi đang miệt mài ôn thi cho kì thi Đại Học. Còn tôi, sau một năm này tôi sẽ trở về nhà và nộp đơn xin học bổng ngành kiến trúc ở một trong các nước châu Âu. Tôi đã bẻ ngoặt hướng đi cho cuộc đời.

Tôi cũng đã phải lên kế hoạch rất cụ thể để thuyết phục bố, mẹ. Sau một tháng thuyết phục lại tôi không thành, tôi “ xách ba lô lên và đi”. Khởi phải nói mẹ tôi đã lo như thế nào, nhưng tôi cần sống cho chính tôi, là chính tôi. Tôi chọn gapyear, tôi cần đi để định vị chính mình, đi để thực hiện ước mơ mang tên châu Âu của tôi. Lúc này, phía bên kia đỉnh núi mặt trời đang lên. Giữa một vùng mây trời rộng lớn, tôi đứng dậy và hét thật to: “ Anh Quân, tôi đi tìm tôi đây.”

Với tất cả mọi người tôi không dám nói là “ước mơ”, nhưng tôi tin rằng trong sâu thẳm ai cũng có cho mình một điều gì đó để khát khao. Trước khi cất cánh, Nam nói cho tôi biết nó sẽ tự mở cho mình một cửa hàng bánh ngọt và cà phê, tự làm đầu bếp, tự kinh doanh. Nó sẽ học một khóa kinh doanh ngắn hạn ở trung tâm, không phải trong trường Đại Học. Thỉnh thoảng nó sẽ đi đâu đó chụp ảnh. Về mọi thứ. Thậm chí cả những khách hàng đang ngồi trong quán cà phê mang tên Nam Smile của nó, và nó sẽ tặng lại họ những bức ảnh như món quà cảm ơn. Nó hài hòa thực hiện ước mơ của nó như thế đấy. Còn tôi, tôi đã giành một suất học bổng toàn phần ngành kiến trúc ở Anh vì khả năng ngoại ngữ và những trải nghiệm vô giá tôi có trong hơn một năm qua. Tôi đã bỏ ra một năm để tìm hướng đi đúng cho cả cuộc đời mình.

Chợt, tôi mỉm cười khi nghĩ về Dương, về tin nhắn trên chiếc điện thoại tôi đang cầm trên tay lúc này: “Đồ tôi! Khám phá châu Âu từ từ thôi nhé! Hãy để tớ khám phá nơi này cùng cậu trong những chuyến hành trình sắp tới! Hết cuộc đời cũng được.” Cô ấy dễ thương quá. Tôi sẽ nhớ cô ấy lắm.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, bên dưới là những ngôi nhà dân nhỏ xíu, là một màu xanh của đồng ruộng xen lẫn đất đai... Cao hơn nữa, thỉnh thoảng lấp ló những đám mây ngang qua cửa sổ. Tôi đang bay tới ước mơ của mình, để lại vùng đất tôi sinh ra và đã từng đặt chân đến, để lại gia đình, bạn bè, người con gái tôi yêu và một phần Hà Nội dưới cánh máy bay nghiêng.

Bây giờ có lẽ tôi đang ở trên
cao lắm rồi. Mây và nắng đẹp
quá. Tất cả chúng tôi đang bay.
Dưới bầu trời thanh xuân này.

